

EL DIA EN QUE LA HUMANITAT VA MORIR

Any 2030: el món, tal i com el coneixíem, havia deixat d'existir. Fins a on podríem arribar per recuperar tot allò que ens havia estat arravatat? En un lustre, el planeta s'havia sumit en un estat de desordre caòtic i insostenible, guiant la humanitat cap a un desenllaç fatídic. Portàvem dècades qüestionant-nos si estàvem sols a l'univers, si l'espècie humana era l'única en tot l'espai sideral. Ells ens van trobar; la resposta a la pregunta més transcendental de la humanitat va venir cap a nosaltres amb l'objectiu de desencadenar la nostra pròpia extinció.

La invasió de 2025 va provocar la caiguda a escala global. Quan el forat de cuc s'obrí sobre París, l'infern va esdevenir un indret terrenal. En qüestió de setmanes, les superpotències es van enfonsar; la civilització perí inexorablement. Dos mil milions de persones van morir a la primera ofensiva que els extraterrestres llançaren contra la humanitat. Ells foren els afortunats; la resta, els supervivents, heretaríem un món aniquilat en una contesa per la qual no estàvem preparats.

Els governs de les nacions desenvolupades van optar per una resposta nuclear contundent i immediata abans que l'enemic desplegués més efectius arreu del globus. La decisió, per desgràcia, fou la més adient tenint que en compte que la no intervenció militar hagués suposat el preludi de l'agonia de l'espècie humana. Es van replegar i van quedar assetjats a Europa occidental, continent que havíem perdut durant el primer assalt. Malgrat la victòria, el preu a pagar fou

massa alt: incomptables extensions havien esdevingut vastes terres devastades i esplanades amb indicis nuls de vida. Tanmateix, la retirada enemiga fou temporal, atès que en sis mesos van tornar a avançar implacablement cap al Pròxim Orient. No estaven disposats a marxar de la Terra; la derrota no era una opció que contemplessin. Ens van creure febles; una presa esperant per caure. Vam lluitar tot el que vam poder fins arribar a un sagnant punt mort. I cinc anys després, enmig dels cràters de la terra de ningú i els inacabables erms irradiats, ens trobàvem lliurant una guerra contra un enemic més poderós. La rendició no era possible; el conflicte, inevitable.

L'espècie alienígena fou anomenada *corvus* atesa la foscor de la seva pell. Malgrat ser éssers antropomòrfics, la seva estructura bioquímica no només constava de carboni, com la terrestre, sinó que també contenia silici en elevades quantitats. Això els permetia adquirir els avantatges d'ambdues formes de vida per sintetitzar una tercera, fruit de la barreja dels dos elements químics. Aquesta configuració biològica els conferia major grandària, increment de la resistència en ambients extrems, catabolisme millorat gràcies a les zeolites i estabilitat estructural augmentada, entre d'altres. Aquestes dades van permetre elaborar una hipòtesi: havien vingut a la Terra per la seva atmosfera rica en oxigen i perquè, apart de ser un planeta factible pel desenvolupament de formes de vida de carboni, l'escorça terrestre contenia silici en abundància.

No obstant, malgrat les millores a nivell anatòmic i fisiològic, la supremacia dels invasors venia donada per la seva mortífera capacitat d'infondre el terror dins la ment humana. Sorgien de les obscures ombres i s'esvaïen en la nítida llum,

suscitant una mortalla de por que en el camp de batalla esdevenia un arma més letal que el llautó o l'acer. A partir de reports de combat obtinguts de soldats supervivents i la realització d'experiments controlats, la comunitat científica va determinar que aquesta aptitud sorgia per l'emanació d'una substància química desconeguda fins aleshores que penetrava el sistema nerviós i alterava l'acció dels neurotransmissors del sistema límbic. Efectivament, llur desenvolupament tecnològic era extremadament superior al nostre, però no tot estava perdut: necessitaven el planeta i els seus recursos, així que no s'arriscarien a emprar armament de destrucció massiva; a més, aquest era el nostre planeta i ningú el coneixia tan bé com nosaltres, els nadius.

Després dels temps convulsos, el final s'aproximava; esclatxes d'esperança d'eradicar l'amenaça extraterrestre brotaven amb vehemència. Una gran contraofensiva que canviaria el curs de la guerra estava essent ordida. Un atac a gran escala de desenes d'exèrcits i flotes de la Coalició de la Resistència Humana, la CRH, sobre les costes de Normandia seria l'estratègia decisiva per recuperar l'Europa continental que estava sota domini dels *corvus* i exterminar la raça alienígena d'una vegada per totes. L'escac i mat. La fi de l'eterna lluita per la supervivència.

...

Aquests són els esdeveniments que van succeir abans que la humanitat quedés sentenciada. Que ingenus que vam ser. Realment vam arribar a creure que els podríem vèncer? És cert que la selecció natural ens ha demostrat en

incomptables ocasions que només sobreviuen les espècies fortes i adaptades al medi i, fins llavors, la humanitat havia assolit la cúspide de la cadena alimentària. No obstant, tan aviat com aparegueren els *corvus*, l'hegemonia humana va començar a esvair-se, a dissipar-se inevitablement. Havíem deixat de ser els depredadors, i ells no van tenir pietat.

I aquí és quan entro jo. No sóc humà, no sóc *corvus*: sóc la culminació de la línia evolutiva. Sóc el següent nivell; l'últim nivell.

Em dic Adam Cooper i aquesta és la meva història.

Isaac Asimov